

Arrest

nr. 301 222 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Bosnische nationaliteit en bent u afkomstig uit Bihac (Bosnië-Herzegovina). U bent gescheiden van uw eerste echtgenoot H.M. (...) en heeft met hem twee kinderen, die samen met hun vader in Duitsland wonen. In 2020 hertrouwde u via een traditioneel huwelijk met N.B. (...) (O.V. (...)). Uw echtgenoot heeft de Algerijnse nationaliteit en verbleef illegaal in Bosnië-Herzegovina. Uw ouders en uw broer waren tegen deze relatie gekant omdat illegale migranten geen toekomst hebben in Bosnië-Herzegovina. U heeft sinds de start van uw relatie geen contact meer gehad met uw familie. Drie of vier maanden na het begin van jullie relatie werd u samen met uw partner N. (...) beschimpt en bespuwd in een park in Bihac door onbekenden. Ze riepen dat u stonk, dat u een hoer was en dat u moest terugkeren naar het land waar uw echtgenoot vandaan kwam. U stapte naar de politie om klacht in te

dienen, maar deze nam uw klacht niet ernstig en zei dat u uw problemen zelf gezocht had door een relatie met een migrant te beginnen. Toen u zwanger werd had u een aflopend contract bij de vleesfabriek waar u werkte. Uw werkgever besloot om u niet langer een nieuw contract aan te bieden omdat u samen was met een illegale migrant. Op 8 maart 2021 werd jullie dochter M.N. (...) geboren. Toen de burens te weten kwamen dat er een vreemdeling naast hen woonde, belden ze de politie. Die kwam in april 2021 langs in uw woning op een moment dat N. (...) niet thuis was. Ze waarschuwden u dat het beter zou zijn als N. (...) niet bij u zou wonen, omdat het in Bosnië-Herzegovina niet toegelaten is om illegale migranten te huisvesten. Hierdoor zou de politie verplicht zijn om jullie op straat te zetten als ze N. (...) bij u thuis zouden aangetroffen hebben. Jullie verlieten het appartement uit voorzorg gedurende ongeveer 20 dagen. In mei 2021 liet de huisbaas weten dat jullie mochten terugkomen, op voorwaarde dat N. (...) voorzichtig zou zijn en enkel 's nachts of 's ochtends vroeg het huis binnen en buiten zou gaan. Jullie bleven daarna ongeveer een jaar in hetzelfde appartement wonen. Toen u uw dochter wilde inschrijven in de crèche, kreeg u te horen dat dit niet mogelijk was omdat andere ouders geklaagd hadden dat ze niet wilden dat hun kinderen met de kinderen van een migrant in dezelfde klas zouden zitten. Aangezien u niet langer in de vleesfabriek terecht kon, werkte u op sommige dagen als poetsvrouw en nam u uw dochter uit noodzaak mee naar het werk. In februari of maart 2022 zagen jullie zich gedwongen om jullie woning te verlaten omdat jullie geen geld meer hadden om de huur te betalen. Jullie sliepen bij vrienden en in achtergelaten huizen. Op 16 oktober 2022 besloten jullie om Bosnië-Herzegovina te verlaten. U ging naar Slovenië, waar jullie vingerafdrukken afgaven en in het opvangcentrum ingeschreven waren. U werkte tot begin december 2022 in het zwart als huismeid om geld te sparen om naar België te komen. Daarna verhuisden u samen met N. (...) naar Frankrijk, waar u slechts enkele nachten verbleef. Noch in Slovenië, noch in Frankrijk dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2022 diende u samen met N. (...) in België een verzoek om internationale bescherming in. Eind februari 2022 kreeg u ruzie met N. (...) en liet hij u en uw dochter achter in het opvangcentrum. U weet niet waar hij zich momenteel bevindt, maar u vermoedt dat hij in het buitenland is. Hij daagde niet op voor zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina vreest u opnieuw te zullen worden geconfronteerd met een omgeving en een mentaliteit die gericht is tegen vreemdelingen. U vreest dat u op straat zal belanden en dat uw leven nog moeilijker zal zijn dan voorheen, nu u alleen bent. U vreest dat mensen zullen zeggen dat u heeft gekregen wat u verdient hebt. Daarnaast vreest u ook dat uw dochter M.N. (...), die half Algerijns is, in Bosnië-Herzegovina het slachtoffer zal worden van racisme omwille van haar huidskleur.

Ter staving van uw identiteit en uw nationaliteit legde u uw paspoort en het paspoort van uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bij KB van 14 januari 2022 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U stelt te vrezen dat u en uw dochter bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina racistisch behandeld zullen worden en dat jullie op straat zullen moeten leven. Bij deze vrees moeten echter bepaalde kanttekeningen geplaatst worden.

U stelt dat u, uw partner N.B. (...) en uw dochter M.N. (...) in april 2021 gedurende 20 dagen jullie huurhuis moesten verlaten nadat burens de politie gebeld hadden, en dat jullie nadien enkel konden terugkeren op voorwaarde dat uw echtgenoot zich verborg en enkel 's ochtends vroeg of 's avonds laat de woning betrad (NPO, p. 10 en p. 11). Deze situatie was echter onlosmakelijk verbonden met het feit dat uw echtgenoot illegaal in het land verbleef, terwijl het in Bosnië-Herzegovina verboden is om illegale migranten te huisvesten (NPO, p. 10). Heden ten dage is uw situatie echter gewijzigd. Uw relatie met N. (...) is op dit moment beëindigd en u beschouwt zichzelf als een alleenstaande vrouw (NPO, p. 4 en p. 14). Uw dochter M.N. (...) heeft een Bosnisch paspoort en N. (...) is nergens officieel geregistreerd als haar vader (NPO, p. 12). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de huisvestingsproblemen die u in het verleden gekend heeft, zich in de toekomst zullen herhalen. Dit blijkt ook uit het gedrag van de politie, die u niet uit uw huis zette omdat uw echtgenoot N. (...) niet thuis was toen ze langskwamen (NPO, p. 11). De politie gaf u daarentegen de raad om niet langer met N. (...) samen te wonen, waaruit duidelijk blijkt

dat hun probleem zich concentreerde op N. (...) en dat er geen graten in zagen dat u en uw dochter, die beide de Bosnische nationaliteit hebben, in de woning verbleven.

Eenzelfde redenering geldt voor uw stelling dat uw arbeidscontract in de vleesfabriek niet verlengd werd omdat u met een migrant getrouwd was (NPO, p. 10). U verklaarde immers dat u na uw vertrek uit de vleesfabriek gedurende een jaar of anderhalf jaar ging werken als poetsvrouw en daarbij uw dochter meenam naar het werk (NPO, p. 10). Hieruit blijkt dat het voor u, als alleenstaande vrouw met een dochter die de Bosnische nationaliteit heeft, weliswaar moeilijk maar niet onmogelijk is om aan een inkomen te geraken.

U stelde daarnaast ook dat u in Bosnië-Herzegovina nageroepen werd op straat en dat u uw dochter niet mocht inschrijven in de crèche omdat ze een andere huidskleur had (NPO, p. 9 en p. 12). Deze problemen zijn op zich echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen van uzelf en uw dochter beperkten zich immers louter tot mondelinge verwijten (NPO, p. 9). U haalt geen enkele objectieve en concrete aanwijzing aan waaruit zou kunnen blijken dat uw problemen met uw streekgenoten in de toekomst een ander, i.e. ernstiger, karakter zouden kunnen hebben.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u niet geloofwaardig hebt aangetoond dat er voor u in Bosnië-Herzegovina geen bescherming tegen dit soort discriminatie beschikbaar zou zijn. U stapte omwille van het geheel van de hierboven aangehaalde incidenten slechts één keer naar de politie, namelijk toen u in 2020 in het park beschimpt werd. U legt echter geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat u wel degelijk verklaringen bij de politie aflegde. Dat de politie uw klacht niet ernstig nam en daarom geen documenten opstelde, is louter een blote bewering van uw kant die weinig overtuigend overkomt in het licht van uw vage verklaringen in dit verband met dit specifieke incident. Zo kon u niet zeggen wie de mensen waren die u beschimpt hadden en kon u ook niet zeggen met welke agent u gesproken had (NPO, p. 13). Uw vage verklaringen volstaan niet om te concluderen dat er voor u in Bosnië-Herzegovina geen bescherming beschikbaar zou zijn. Dit blijkt verder ook uit de vaststelling dat u na afloop geen stappen ondernomen hebt om het in uw ogen lakse gedrag van de politie aan te klagen bij de bevoegde instanties (NPO, p. 13). Uw tegenwerping dat een klacht nog meer problemen zou veroorzaken omdat N. (...) illegaal in het land was, houdt bovendien in de huidige omstandigheden niet langer steek, aangezien N. (...) niet langer uw partner is (cf. supra).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de werking van de politie zonder meer gericht is op het creëren van een veilige omgeving voor de hele bevolking en dat een aanzienlijk deel van de Bosnische bevolking een zeker vertrouwen tot een hoog niveau van vertrouwen heeft in de politie. Voorts blijkt dat, in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime-Busters Hotline. De overheid voorzag tevens in trainingen en handleidingen voor de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om het respect voor de mensenrechten te promoten. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de

mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voorname stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). Dit agentschap ontwikkelde een strategie tegen corruptie en in de daaropvolgende jaren werden ook in de beide entiteiten (RS en FBİH) anticorruptiestrategieën en actieplannen ontwikkeld. Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus, wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina", dat onder meer inzet op trainingen bij politie en gerecht.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U heeft derhalve geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen hier niets aan veranderen. Aan de Bosnische identiteit en nationaliteit van uzelf en uw dochter wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste, en tevens enig, middel op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, schending van de materiële motiveringsplicht)".

Verzoekster betoogt vooreerst:

"Prima facie heeft verzoekende partij een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen haar persoon uitgeoefend.

Het feit dat verzoekende partij uit een veilig land komt zal mogelijks de bewijslast van haar kant verzwaren, doch neemt niet weg dat de CGVS op gedegen wijze haar relaas dient te onderzoeken.

Dat het immers niet is dat Bosnië in het algemeen resorteert onder een "veilig land" nu het opgenomen is in de bij KB vastgestelde lijst, dat er zich geen schendingen zouden voordoen en verzoekende partij niet het risico zou lopen slachtoffer te worden van vervolging.

Dat bovendien de opname op de lijst van veilige landen jaarlijks hernieuwd dient te worden.

Dat in casu de CGVS zich baseert op het KB van 22.1.2022, hetzij van meer dan een jaar geleden.

Dat het dan ook onterecht is dat aan verzoekster het begrip "veilig land van herkomst" tegengesteld wordt en haar een zwaardere bewijslast opgelegd wordt.

Dat deze vaststelling al volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen."

Verzoekster vervolgt:

"De grieven van de Commissaris generaal zijn onvoldoende om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij in vraag te stellen.

(...)

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de coherente verklaringen van verzoekende partij dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolgingen aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.”

Voorts geeft verzoekster een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Zo de Raad haar zou volgen in haar relaas, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel, dan vraagt verzoekster om rekening te houden met artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Het CGVS spreekt het vermoeden, voortvloeiend uit dit artikel, volgens verzoekster niet draagkrachtig tegen.

Verzoekster voert verder aan:

*“Verzoekster wil opmerken dat zij wel degelijk een zeer fragiel psychologisch profiel heeft, gevolg van de jarenlange mishandelingen en verstoting waarvan zij slachtoffer werd.
Dat de CGVS dan ook wel rekening had moeten houden met deze situatie.”*

Voorts doet verzoekster gelden:

*“Overwegende dat de bestreden beslissing onterecht toepassing maakt van artikel 57/6/1, § 1... zijnde de procedure van veilig land van herkomst.
Verzoekende partij kan anderzijds niet betwisten dat Bosnië op 14/1/2022 de lijst gezet werd van veilige landen.
Dat echter de lijst van veilige landen van herkomst jaarlijks herzien wordt.
Dat nu Bosnië als veilig land van herkomst vastgesteld werd op 14.1.2022, zoals de bestreden beslissing stelt, deze termijn van één jaar verstreken was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.
Dat het dan ook onterecht is dat toepassing gemaakt werd van de versnelde procedure veilig land van herkomst.”*

Tevens stelt verzoekster:

*“Dat verzoekende partij meent dat de CGVS bovendien de wapengelijkheid en de rechten van verdediging alsook de rechten van verzoekende partij mbt de toegang tot de rechter, nochtans gegarandeerd door art.6 EVRM miskent.
Dat immers vastgesteld moet worden dat de CGVS de termijnen voor de versnelde procedure niet respecteerde.
Dat het dan ook niet opgaat deze termijnen aan verzoekende partij tegen te werpen.
Dat het verder evenmin opgaat om aan verzoekende partij het vermoeden van veilig land van herkomst tegen de werpen, en dan ook de verstrengde bewijslast die daarmee gepaard gaat, daar waar de door de CGVS gebruikte behandelingstermijn aantoonde dat er geen aanleiding is een versnelde procedure toe te passen, nu dit de facto niet gebeurde en de CGVS meer tijd nodig heeft voor onderzoek.
Dat in die omstandigheden er aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen nu de analyse gebeurde vanuit een vermoeden van veiligheid en een verstrengde bewijslast terwijl er geen aanleiding was deze toe te passen.”*

Verder betoogt verzoekster:

*“Overwegende dat vastgesteld moet worden dat ook de werkwijze van het CGVS niet gevolgd kan worden.
Dat immers de CGVS vertrekt van een conclusie, die vervolgens onderbouwd wordt.
Dat deze werkwijze een duidelijke miskennis is van het proportionaliteitsbeginsel, nu duidelijk enkel een onderzoek van het dossier in het licht van een afwijzing van het VIB gebeurde, in plaats van een afweging te maken van de verschillende elementen om vervolgens tot een besluit te komen.
Dat daarnaast het niet is omdat “kanttekeningen” geplaatst worden bij het relaas van verzoekster dat haar vrees niet gewettigd zou zijn.”*

Met betrekking tot de motivering inzake het feit dat haar problemen zich concentreerden rond haar ex-partner N., stelt verzoekster:

“Overwegende dat verzoekster meent dat de CGVS slechts onthoudt wat in zijn kraam past.

Dat wat betreft de woonst zij verklaarde :

NPO :

(...)

Dat de primaire reden waarom zij dienden te vertrekken dan ook niét het illegaal verblijf van de partner van verzoeker was, maar wél het feit dat hij een vreemdeling was en het racisme waarvan zij daardoor slachtoffer werden.

Dat het eveneens bijzonder cynisch is van de CGVS meer gewicht te geven aan het feit dat zij uiteindelijk dienden te vertrekken omdat ze de huur niet meer konden betalen, terwijl verzoekster omwille van haar partner haar werk verloor.

NPO :

(...)

Dat dit geen leven is.

Overwegende dat de CGVS totaal onterecht meent dat het feit dat ingevolge de permanente problemen, die samenwoont verhinderden, er zich geen probleem zou stellen, omdat verzoekster niet meer samenwoont met de vader van haar dochter.

Overwegende dat het echter wél de bedoeling was een gebonden leefgemeenschap te vormen.

Dat het standpunt van de CGVS erop neerkomt dat de schendingen begaan door Bosnië van het recht op een familieleven bevestigd door art.8 EVRM als onbelangrijk onder de mat geveegd worden.

Dat verzoekster nochtans uitlegde dat de relatie met haar partner ingevolge de onmogelijkheid tot samenwoont afgebroken werd.

Dat ingeval van terugkeer naar Bosnië, waar het recht op een familieleven niet gerespecteerd wordt, verzoekster niet de mogelijkheid zal hebben om haar gezinsleven terug op de bouwen.

Dat deze schending dan ook wel degelijk ernstig is.”

Aangaande de motieven omtrent haar mogelijkheid om aan een inkomen te geraken, geeft verzoekster aan:

“Overwegende dat verzoekende partij als probleem in Bosnië het racisme aanhaalde, omdat zij met een migrant huwde.

Dat de CGVS klaarblijkelijk meent dat nu verzoekster niet meer samen is met haar partner, dit probleem opgelost is.

Dat de feitelijke scheiding tussen verzoekster en haar partner echter slechts tussenkwam een 10tal dagen voor het onderhoud op het CGVS.

Dat er geen enkele aanwijzing is dat deze scheiding definitief is.

NPO :

(...)

Dat niet alleen nergens uit blijkt dat de scheiding wel degelijk definitief is, integendeel. Dat verzoekster gesignaleerd had dat haar echtgenoot depressief was, dat er geen echte ruzie geweest was.

Dat zij samen de ouders zijn van een nog jonge dochter, zodanig dat mag verwacht worden dat verzoekster en de vader van haar dochter nog contact zullen hebben.

Dat de CGVS bovendien uit het oog verliest dat de dochter van verzoekster voor 50% een migratieachtergrond heeft.

Dat zij wel degelijk zelf slachtoffer riskeert te worden van racisme.

Dat verzoekster zelf dit ten andere aangaf :

NPO :

(...)

Dat verzoekster sociale uitsluiting vrees voor haar dochter.

Dat ook verzoekster zelf, wiens dochter een migranten-achtergrond heeft, om die reden ernstig gediscrimineerd riskeert te worden, zowel op vlak van huisvesting, als op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt.

Dat zij ontslagen werd omdat zij gehuwd was met een migrant.

NPO :

(...)

Dat verzoekster steeds de moeder van een halve migrante zal blijven.

Dat indien de andere ouders een “migrantenkind” zelfs niet in de crèche wilden, het evident is dat zij ook later zal gediscrimineerd, uitgesloten worden.

Dat verzoekster haar werk verloor omwille van haar relatie met een migrant :

NPO:

(...)

Dat het standpunt van de CGVS dan ook niet gevolgd kan worden.”

Verzoekster vervolgt:

“Dat verzoeker meent dat de CGVS op bijzonder simplistische wijze meent dat verzoekster en haar dochter geen zwaarwichtige problemen zullen kennen bij terugkeer naar Bosnië daar waar verzoekster

slachtoffer werd zowel op persoonlijk gebied, op gebied van woonst en werk, op gebied van opvoeding en opleiding van haar dochter.

Dat deze verschillende elementen wel degelijk, en dit zeker samengenomen, voldoende zwaarwichtig zijn.

NPO :

(...)

Dat bovendien verzoekster wil aanstippen dat zij door haar familie verstoten werd omdat ze met een migrant contact had.

NPO :

(...)

Dat het dan ook duidelijk is dat verzoekster en haar dochter familiaal uitgestoten werden.”

Aangaande de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst, doet verzoekster gelden:

“Overwegende dat verzoekende partij wil opmerken dat zij wel degelijk een poging deed om klacht neer te leggen nadat zij voor de zoveelste keer beschimpt werd.

Dat het feit dat zij daarvan geen bewijzen kan bijbrengen omdat de politie de klacht niet noteerde, precies een bewijs is van het feit dat zij geen bescherming verkreeg van haar autoriteiten.

Dat de CGVS klaarblijkelijk niet beseft hoe het is om permanent beschimpt en bekritiseerd te worden, enkel en alleen omdat je partner een migrant is, omdat je dochter eveneens een migrantenachtergrond heeft.

Dat integendeel de CGVS vindt dat dit allemaal niet erg is, en de facto de houding van de politie, waar verzoekster klacht wilde neerleggen, dupliceert.

Dat het feit dat verzoekster de namen van haar belagers niet kende, de politie er niet van mocht weerhouden hebben een onderzoek te openen.

Dat de CGVS ten slotte zonder ook maar na te gaan of verzoekster de mogelijkheid om voor “dergelijke futiliteiten” hogerop bescherming te zoeken én te krijgen.

Dat verzoekster wil opmerken dat N. (...) thans haar partner niet meer is, niet het einde van de problemen betekend, gelet op het feit dat haar dochter de dochter is van een migrant.

Dat het algemeen onderzoek waarnaar de CGVS verwijst en meer bepaald haar COI-focus niet aantoont dat verzoekster effectief bescherming zou kunnen verkrijgen.

Dat de CGVS zich ertoe beperkt op algemene wijze te stellen :

(...)

Overwegende dat de analyse die de CGVS maakt niet pertinent is.

Dat verzoekster geen slachtoffer is van corruptie, en evenmin van de georganiseerde misdaad.

Dat een aantal rechten wettelijk gegarandeerd zijn, zoals het vermoeden van onschuld, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen, in beroep te gaan enz. geen soelaas brengen aan verzoekster, die als slachtoffer van racisme een optreden van de autoriteiten verwacht.

Dat indien verzoekster zelf nog geen problemen had met de politie, deze haar wél liet verstaan dat indien zij bleef samenwonen met de vader van haar dochter, zij dan wel problemen zou kennen.

Dat immers het herbergen van een illegaal strafbaar is.

Dat het dan ook onterecht is dat de CGVS meent dat verzoekster haar rechten én deze van haar dochter zou kunnen vrijwaren in Bosnië.

Dat verzoekster beroep deed op de politie, die haar echter niet hielp omdat ze verdiende wat haar overkwam, omdat ze met een migrant gehuwd was.

NPO :

(...)

Dat bovendien verzoekster en haar partner wél pogingen deden om hun problemen op te lossen.

Dat zij een advocaat raadpleegden, contact opnamen met een organisatie die migranten beschermt.

NPO :

(...)

Dat het dan ook onterecht is dat aan verzoekster verweten wordt dat zij geen stappen zouden ondernomen hebben.

Dat het besluit van de CGVS dan ook niet gevolgd kan worden:

(...)

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat het racisme ingevolge het vertrek van de partner “geen probleem” meer zou zijn, dat verzoekster en vooral haar dochter ingeval van terugkeer daarmee niet geconfronteerd zouden worden.

Overwegende dat verzoekster meent dat de analyse van verwerende partij betreffende de doeltreffendheid van de bescherming vanwege de overheid in Bosnië, zeker als het gaat om mensen met een migrati achtergrond, wat de dochter van verzoekster half is, niet gevolgd kan worden.

Overwegende dat verzoekende partij uiteenzette dat de Bosnische autoriteiten in gebreke bleven haar de nodige hulp te verschaffen.

Het is evident niet omdat de Bosnische autoriteiten maatregelen nemen mbt de politie, professioneler proberen te werken dat dit ook zo is, wel integendeel. Uit recente analyses blijkt dat er nog veel te doen valt vooraleer zij die naam werkelijk waardig is, wat de verwerende partij impliciet toe moet geven. Het gaat dan ook niet op om te stellen dat verzoekende partij beroep zou kunnen doen op de politie. Bovendien is het niet omdat de politie niet gehouden is tot een resultaatsverbintenis dat verzoekende partij dan maar risico moet lopen. In de mate dat de bescherming tegen de problemen niet efficiënt is, niet efficiënt kan zijn (wat de CGVS impliciet erkent, nu zij meent dat de politie geen resultaat kan verzekeren) dan is verwijdering de enige oplossing. In de mate dat de vrees gewettigd is, dat het risico bestaat, dient er bescherming verleend te worden. Dat de conclusie van de CGVS dan ook niet gevolgd kan worden.”

Verzoekster voert verder aan:

“Overwegende dat de RVV zal vaststellen dat geen enkel onderzoek gedaan wordt naar de noodzaak van subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij terecht aanspraak maakt op bescherming vanwege de Belgische overheden.

Dat zij ondergeschikt meent dat haar minstens de subsidiaire bescherming status dient toegekend te worden. Inderdaad indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekende partij – quod non – dan hoeft haar de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en/of c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoekster geeft in dit kader enkele algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en betoogt:

“Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, een risico doet lopen of niet tot een schending van één of meer van zijn fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er haar een bescherming toegekend worden.

Dat verzoekende partij zich moeilijk kan verweren, rekening houdend eveneens met de situatie van de vrouw in Bosnië en rekening houdend eveneens met de nog zeer jonge leeftijd van haar dochter en hun mogelijkheden een normaal leven te lijden – quod non.

Dat er dan ook aanleiding is verzoekende partij minstens subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde, de bestreden beslissing teniet te doen, minstens hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij toe te kennen,

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoekende partij toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding

of verwijdering. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen voorts inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet maakt integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat ook een onderzoek naar een eventuele schending van het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.4. Verzoekster kan verder hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij op grond van de opbouw en de inhoud van de bestreden beslissing tracht te laten uitschijnen dat haar verzoek om internationale bescherming enkel zou zijn onderzocht in het licht van en met het oog op een afwijzing van dit verzoek. Uit het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing eerst wordt aangegeven dat haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is en vervolgens wordt uiteengezet waarom dit zo is, kan namelijk geenszins worden afgeleid dat verweerder vooringenomen of partijdig was en haar verzoek om internationale bescherming niet op een objectieve en eerlijke wijze zou hebben behandeld. Verzoekster staat deze nochtans ernstige aantijging voor het overige niet. Zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.5. Verzoekster verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Daardoor acht zij niet enkel artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet doch ook "*de wapengelijkheid en de rechten van verdediging alsook de rechten van verzoekende partij mbt de toegang tot de rechter, nochtans gegarandeerd door art. 6 EVRM*" geschonden. Verzoekster laat met haar betoog aldus uitschijnen dat, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer kan of mag worden gevolgd en niet meer kan of mag worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming echter volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt "*inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden*".

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen*".

Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag of kan worden gevolgd en dat er niet (langer) mag of kan worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn, dewelke een termijn van orde betreft, de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Eveneens wordt hierin gesteld dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn louter doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er in de bestreden beslissing werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, kan gelet op het voorgaande aldus niet worden aangenomen.

Evenmin kan gelet op het voorgaande worden aangenomen dat verweerder louter door toepassing te maken van de versnelde procedure en door in de bestreden beslissing te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming *“de wapengelijkheid en de rechten van verdediging alsook de rechten van verzoekende partij mbt de toegang tot de rechter, nochtans gegarandeerd door art.6 EVRM”* zou hebben miskend. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM en de rechten van verdediging, dient bovendien te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De procedure voor de commissaris-generaal is voorts geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Verzoekster toont in het kader van het voorgaande daarenboven hoegenaamd niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het feit dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoekster in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift op louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze poneert dat zij *“wel degelijk een zeer fragiel psychologisch profiel heeft”*, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekster geen enkel medisch attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid en bijgevolg op generlei wijze aantoonbaar dat zij daadwerkelijk zou kampen met (al dan niet ernstige) psychische problemen; laat staan dat zij zou aantonen dat zij

ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het verloop van haar procedure internationale bescherming volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich namelijk tot de hoger aangehaalde, louter algemene, niet-gestaafde, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering dat zij *“wel degelijk een zeer fragiel psychologisch profiel heeft”*. Verzoekster toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar beweerdte fragiele psychologische toestand van invloed zou zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster gaf bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoekster of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoekster tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster – al dan niet ten gevolge van haar vermeende fragiele psychologische toestand – niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu aan verzoekster bij het CGVS expliciet werd gevraagd of er iets was dat belangrijk was voor de interviewer om te weten voor het gesprek die dag en of er medische zaken of andere dingen waren die het gesprek konden beïnvloeden en nu verzoekster op deze vraag antwoordde: *“Nee iedereen gezond”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3).

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekster niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.8. De bestreden beslissing werd, zoals reeds hoger bleek, genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing in dit kader met recht gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bij KB van 14 januari 2022 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Dat het voormelde KB ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds meer dan een jaar oud was, doet hieraan, in tegenstelling met wat verzoekster betoogt, geenszins afbreuk. Geheel ten onrechte leidt verzoekster uit een lezing van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet namelijk af dat het loutere gegeven dat er binnen het jaar na de opmaak, de publicatie en/of de inwerkingtreding van het vorige KB geen nieuw KB tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd opgemaakt of gepubliceerd of in werking is getreden automatisch tot gevolg zou hebben dat het voorgaande KB zijn werkingskracht zou verliezen en/of dat er geen beslissingen zoals de bestreden beslissing meer zouden mogen worden genomen door verweerder. Noch de Vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling bevat immers enige sanctie op het overschrijden van de termijn zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet en er is geen wettelijke bepaling die of beginsel dat bepaalt dat, na het verstrijken van een termijn van een jaar vanaf de opmaak, publicatie en/of inwerkingtreding van een KB in de zin van voormeld artikel, zulk KB zijn werkingskracht zou verliezen en/of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid zou verliezen om over te gaan tot de behandeling van het verzoek volgens een versnelde procedure op basis van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet, om te besluiten tot een weigering van het verzoek op grond van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) *juncto* artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet en tot het kennelijk ongegrond beschouwen van het verzoek op grond van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.9. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst en nood te hebben aan internationale bescherming omdat zij en haar dochter in haar land van herkomst, net als in het verleden, slachtoffer zouden vrees te worden van uitsluiting, discriminatie en racisme, hetgeen problemen met zich zou brengen op het vlak van huisvesting, van werkgelegenheid en van de opleiding en opvoeding van haar dochter.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming danig worden ondermijnd door verzoeksters houding en gedragingen nadat zij haar land van herkomst verliet. Verzoekster liet, wanneer zij een tijdlang woonde en werkte in Slovenië en wanneer zij in Frankrijk vertoefde, immers na om in deze lidstaten van de EU een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, npo, p.7). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en na aankomst in de EU dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Dient verder te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoekster zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekster zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift beweert dat de scheiding met haar partner mogelijks niet definitief zou zijn, kan de Raad in dit kader niet anders dan vaststellen dat verzoekster op dit ogenblik beschouwd dient te worden als alleenstaande moeder van een jonge dochter die beide de Bosnische nationaliteit en een Bosnisch paspoort hebben. Verzoekster gaf bij het CGVS namelijk aan dat zij met haar voormalige partner niet officieel gehuwd was, dat deze partner niet officieel erkend is als de vader van haar dochter, dat haar dochter haar achternaam draagt, dat haar partner haar had verlaten en dat haar partner had gezegd dat deze niet meer zou terugkomen (administratief dossier, npo, p.4-5; 12, 14). Verder stelde zij, wanneer haar gevraagd werd naar haar actuele vrees bij een

terugkeer naar haar land van herkomst, dat zij vreesde om opnieuw te worden geconfronteerd met haar omgeving en de mentaliteit in deze omgeving, dat zij vreesde op straat terecht te zullen komen omdat zij geen woonst had en dat haar leven nog moeilijker zou zijn omdat zij nu alleen is (*ibid.*, p.14). Verzoekster reikt in het onderhavige verzoekschrift en in de loop van huidige beroepsprocedure verder niet één concreet element of gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar situatie op dit vlak zou zijn gewijzigd of zou kunnen wijzigen. Aldus duidt niets erop dat haar ex-partner zinnens zou zijn om weer toenadering te zoeken en dat zij niet langer als alleenstaande moeder met een jonge dochter zou moeten of kunnen worden beschouwd.

In het licht van het voorgaande, wordt omtrent de problemen die verzoekster in het verleden zou hebben gekend in haar land van herkomst, nog daargelaten dat verzoekster ter staving van deze problemen niet het minste begin van bewijs bijbrengt, in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht gemotiveerd:

“U stelt te vrezen dat u en uw dochter bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina racistisch behandeld zullen worden en dat jullie op straat zullen moeten leven. Bij deze vrees moeten echter bepaalde kanttekeningen geplaatst worden.

U stelt dat u, uw partner N.B. (...) en uw dochter M.N. (...) in april 2021 gedurende 20 dagen jullie huurhuis moesten verlaten nadat burens de politie gebeld hadden, en dat jullie nadien enkel konden terugkeren op voorwaarde dat uw echtgenoot zich verborg en enkel 's ochtends vroeg of 's avonds laat de woning betrad (NPO, p. 10 en p. 11). Deze situatie was echter onlosmakelijk verbonden met het feit dat uw echtgenoot illegaal in het land verbleef, terwijl het in Bosnië-Herzegovina verboden is om illegale migranten te huisvesten (NPO, p. 10). Heden ten dage is uw situatie echter gewijzigd. Uw relatie met N. (...) is op dit moment beëindigd en u beschouwt zichzelf als een alleenstaande vrouw (NPO, p. 4 en p. 14). Uw dochter M.N. (...) heeft een Bosnisch paspoort en N. (...) is nergens officieel geregistreerd als haar vader (NPO, p. 12). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de huisvestingsproblemen die u in het verleden gekend heeft, zich in de toekomst zullen herhalen. Dit blijkt ook uit het gedrag van de politie, die u niet uit uw huis zette omdat uw echtgenoot N. (...) niet thuis was toen ze langskwamen (NPO, p. 11). De politie gaf u daarentegen de raad om niet langer met N. (...) samen te wonen, waaruit duidelijk blijkt dat hun probleem zich concentreerde op N. (...) en dat er geen graten in zagen dat u en uw dochter, die beide de Bosnische nationaliteit hebben, in de woning verbleven.

Eenzelfde redenering geldt voor uw stelling dat uw arbeidscontract in de vleesfabriek niet verlengd werd omdat u met een migrant getrouwd was (NPO, p. 10). U verklaarde immers dat u na uw vertrek uit de vleesfabriek gedurende een jaar of anderhalf jaar ging werken als poetsvrouw en daarbij uw dochter meenam naar het werk (NPO, p. 10). Hieruit blijkt dat het voor u, als alleenstaande vrouw met een dochter die de Bosnische nationaliteit heeft, weliswaar moeilijk maar niet onmogelijk is om aan een inkomen te geraken.

U stelde daarnaast ook dat u in Bosnië-Herzegovina nageroepen werd op straat en dat u uw dochter niet mocht inschrijven in de crèche omdat ze een andere huidskleur had (NPO, p. 9 en p. 12). Deze problemen zijn op zich echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De problemen van uzelf en uw dochter beperkten zich immers louter tot mondelinge verwijten (NPO, p. 9). U haalt geen enkele objectieve en concrete aanwijzing aan waaruit zou kunnen blijken dat uw problemen met uw streekgenoten in de toekomst een ander, i.e. ernstiger, karakter zouden kunnen hebben.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

In tegenstelling met wat zij voorhoudt, blijkt uit haar voormelde gezegden immers wel degelijk dat een aantal van de problemen die zij in het verleden zou hebben gekend, met name de problemen op het vlak van huisvesting en het gegeven dat haar arbeidscontract bij een vleesfabriek niet werd verlengd, expliciet gelinkt en te wijten waren aan het feit dat zij op dat ogenblik samen was met een illegale migrant. Derhalve blijkt uit niets dat verzoekster op heden en als alleenstaande moeder van een jonge dochter, waarbij zij beiden de Bosnische nationaliteit en een Bosnisch paspoort hebben, zou riskeren te worden geconfronteerd met vergelijkbare problemen. Met betrekking tot de overige, door verzoekster aangevoerde problemen, met name dat er een crèche zou zijn geweest die naar aanleiding van klachten van andere ouders zou hebben geweigerd om haar dochter in te schrijven omdat deze een (licht) andere huidskleur had en het feit dat zij zouden zijn nageroepen op straat, dient voorts te worden opgemerkt dat deze feiten, zoals met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, *an sich* onvoldoende ernstige en zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekster in het verzoekschrift laat uitschijnen dat zij louter omdat zij een (alleenstaande) vrouw met een jonge dochter is niet zou kunnen terugkeren naar en haar leven niet zou kunnen heropnemen en heropbouwen in Bosnië, dient verder te worden opgemerkt dat dit hoegenaamd niet kan worden gevolgd.

Verzoekster vertoonde in het verleden immers steeds de nodige zelfredzaamheid en capaciteiten om, ook als alleenstaande vrouw en moeder, rond te komen en in haar levensonderhoud te voorzien en zelfs om te kunnen sparen voor haar vertrek naar België. Zo heeft zij ervaring als werknemer in een bakkerij, werkte zij nadien enige tijd in een vleesfabriek en ging zij daarna, nadat haar contract aldaar niet werd verlengd, gedurende anderhalf jaar aan de slag als poetsvrouw. Ook reisde zij op zelfstandige wijze naar Slovenië, vond zij in dit land werk en kon zij op deze manier sparen om haar reis naar België te bekostigen. Voorts reisde verzoekster op zelfstandige wijze verder en slaagde zij erin om zich alhier als alleenstaande moeder te vestigen in een vreemde maatschappij. Zelfs indien verzoekster na een terugkeer enige ondersteuning zou behoeven, dan nog dient te worden opgemerkt dat zij in het verleden en wanneer zij daar nood aan had reeds de weg vond naar de nodige organisaties, die haar hielpen en financiële ondersteuning boden. Ook beschikt verzoekster duidelijk over een netwerk aan vrienden, waarbij deze vrienden onder meer bereid bleken om haar minstens tijdelijk in huisvesting te voorzien (administratief dossier, npo, p.6, 9, 11, 15).

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat een terugkeer naar en een leven in Bosnië voor haar en haar dochter onmogelijk zouden dreigen te worden gemaakt omwille van de gemengde afkomst van haar dochtertje. Verzoekster geeft in het voorliggende verzoekschrift in dit kader weliswaar aan dat zij en haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst zouden vrezen om (opnieuw) slachtoffer te zullen worden van uitsluiting, discriminatie en racisme, doch zij reikt in dit kader geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij een terugkeer daadwerkelijk zouden riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo kon verzoekster, nadat haar contract in een vleesfabriek niet werd verlengd, nadien nog gedurende ongeveer anderhalf jaar werken als poetsvrouw in haar land van herkomst. Daarbij kon zij haar dochtertje daarenboven gewoon meenemen. Voorts beschikte zij, ondanks dat zij samen was met een migrant en een dochtertje van hem had, duidelijk nog over een netwerk aan vrienden, die bovendien bereid waren haar onderdak te bieden. Ook waren er organisaties die bereid waren haar te helpen en die haar financiële steun boden. Verder gaf verzoekster duidelijk aan dat zijzelf nooit problemen kende met de Bosnische autoriteiten en dat enkel haar echtgenoot met hen soms problemen kende omdat hij een illegale migrant was (administratief dossier, npo, p.5, 6, 9, 11, 15). Tekenend in het kader van deze aangevoerde vrees, is bovendien de vaststelling dat verzoekster zich niet eens bleek te hebben geïnformeerd omtrent de mogelijkheden om aan zulke problemen te ontkomen elders in Bosnië en zelfs liet uitschijnen dat het mogelijk was dat zij zich aan dergelijke problemen kon onttrekken door zich te vestigen op zulke andere plek in Bosnië. Wanneer haar gevraagd werd of zij naar een andere plek kon gaan dan Bihac, gaf verzoekster namelijk aan niet eens te weten hoe de situatie op dit vlak was in andere steden. Wanneer vervolgens gevraagd werd of zij bijvoorbeeld niet kon gaan naar een plek waar de mensen niet wisten wie zij was, gaf verzoekster bovendien aan: *“Kan zijn, ik ben niet zeker”* (administratief dossier, npo, p.14).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster hoegenaamd niet aantoonde of aannemelijk maakt dat zij, zo wel aangenomen zou kunnen worden dat zij en/of haar dochter bij een terugkeer naar Bosnië slachtoffer zouden riskeren te worden van al dan niet ernstige feiten van uitsluiting, discriminatie en racisme, *quod non*, in dit kader verstoken zou riskeren te blijven van de nodige hulp, bescherming en ondersteuning van de in haar land van herkomst aanwezige autoriteiten en (internationale) organisaties. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing en op grond van de beschikbare landeninformatie, namelijk op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u niet geloofwaardig hebt aangetoond dat er voor u in Bosnië-Herzegovina geen bescherming tegen dit soort discriminatie beschikbaar zou zijn. U stapte omwille van het geheel van de hierboven aangehaalde incidenten slechts één keer naar de politie, namelijk toen u in 2020 in het park beschimpt werd. U legt echter geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat u wel degelijk verklaringen bij de politie aflegde. Dat de politie uw klacht niet ernstig nam en daarom geen documenten opstelde, is louter een blote bewering van uw kant die weinig overtuigend overkomt in het licht van uw vage verklaringen in dit verband met dit specifieke incident. Zo kon u niet zeggen wie de mensen waren die u beschimpt hadden en kon u ook niet zeggen met welke agent u gesproken had (NPO, p. 13). Uw vage verklaringen volstaan niet om te concluderen dat er voor u in Bosnië-Herzegovina geen bescherming beschikbaar zou zijn. Dit blijkt verder ook uit de vaststelling dat u na afloop geen stappen ondernomen hebt om het in uw ogen lakse gedrag van de politie aan te klagen bij de bevoegde instanties (NPO, p. 13). Uw tegenwerping dat een klacht nog meer problemen zou veroorzaken omdat N. (...) illegaal in het land was, houdt bovendien in de huidige omstandigheden niet langer steek, aangezien N. (...) niet langer uw partner is (cf. supra).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-)

hezegovina._algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de werking van de politie zonder meer gericht is op het creëren van een veilige omgeving voor de hele bevolking en dat een aanzienlijk deel van de Bosnische bevolking een zeker vertrouwen tot een hoog niveau van vertrouwen heeft in de politie. Voorts blijkt dat, in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime-Busters Hotline. De overheid voorzag tevens in trainingen en handleidingen voor de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om het respect voor de mensenrechten te promoten. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voorname stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). Dit agentschap ontwikkelde een strategie tegen corruptie en in de daaropvolgende jaren werden ook in de beide entiteiten (RS en FBiH) anticorruptiestrategieën en actieplannen ontwikkeld. Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus, wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina", dat onder meer inzet op trainingen bij politie en gerecht.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar zij eenvoudigweg volhardt in haar verklaringen inzake de poging die zij zou hebben gedaan om klacht in te dienen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster door eenvoudigweg in deze verklaringen te volharden op generlei wijze afbreuk doet aan de voormelde, inzake en op grond van deze verklaringen gedane vaststellingen. Uit de informatie waarnaar verweerder verwijst, blijkt in dit kader daarenboven duidelijk en genoegzaam dat in Bosnië-Herzegovina het hoogste niveau van internationaal erkende mensenrechten en basisvrijheden, zoals die aangegeven zijn in het EVRM (plus protocollen) is verzekerd. Zij zijn rechtstreeks afdwingbaar en hebben prioriteit op alle bestaande wetgeving. Het wetgevende en institutionele raamwerk hiervoor is grotendeels in voege. Bosnië-Herzegovina heeft alle belangrijke Europese en Internationale mensenrechteninstrumenten geratificeerd, de meeste zijn ook opgenomen in de grondwet van dit land en het wetgevend en institutionele kader voor de grondrechten is algemeen gesproken voorhanden. Het verbod op discriminatie is grondwettelijk gegarandeerd. Het principe van gelijkheid en non-discriminatie maken integraal deel uit van de Grondwet en haatmisdrijven, onder meer op grond van religie en etniciteit, zijn er strafbaar. Bosnië-Herzegovina heeft verder een goed

functionerend veiligheidsapparaat. Er is een netwerk actief van burgermaatschappijorganisaties die de politie-integriteit monitoren en alle veiligheidsdiensten in Bosnië-Herzegovina hebben interne controlediensten die verantwoordelijk zijn om klachten van burgers te onderzoeken. Er is ook een hotline in verband met klachten tegen corruptie. Ook is het mogelijk om klachten over de politie neer te leggen bij de ombudsdienst. Daarbij kan het gaan over onprofessioneel gedrag tegenover burgers en over de praktische onmogelijkheid om bij de politie zelf klacht neer te leggen. Binnen alle politiekorpsen zijn er onderzoeks-units actief voor interne aangelegenheden. Binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken is er ook een Public Complaints Bureau dat onafhankelijk aan het werk gaat met klachten van burgers over de politie. Verder is er in Bosnië-Herzegovina een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen de schendingen van rechten en vrijheden zoals neergelegd in het EVRM, het BUPO-verdrag en het antifolterverdrag en kunnen deze rechten worden afgedwongen tot voor het Grondwettelijk Hof en indien nodig zelfs het EHRM. Tevens is er recht op gratis juridische bijstand en heeft elke burger er ten allen tijde recht op toegang tot het gerecht, tot informatie over rechten en plichten en hulp bij de formaliteiten hierbij. Ook zijn er op dit vlak ngo's actief die daarbij gratis bijstand bieden. Daarnaast zijn er in Bosnië-Herzegovina bijkomende mogelijkheden tot bescherming. Zo is er toegang tot de ombudsdienst, het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) als belangrijk instituut dat burgers tegen discriminatie beschermt en een robuust netwerk van talloze ngo's en internationale organisaties. Zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de door verweerder gehanteerde landeninformatie en zoals door verzoekster op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, nemen de Bosnische autoriteiten dan ook redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bieden deze autoriteiten aan hun onderdanen de nodige bescherming en kan verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen toegang verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt overigens eveneens duidelijk bevestiging in het feit op zich dat het land van herkomst van verzoekster (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De door verzoekster neergelegde paspoorten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de weigering van internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dienen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontzegd.

3.11. Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters asielmotieven, met name de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en/of haar dochter bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk slachtoffer zou(den) riskeren te worden van dermate ernstige discriminatie dat deze gekwalificeerd zou kunnen worden als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus en de vaststelling dat zij in het kader van haar beweerde problemen en vrees in haar eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening, beroept verzoekster zich te dezen verder niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT